

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/26/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613010254
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8613010254.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Františka Moznera na verejnom zasadnutí konanom 23. marca 2016 v trestnej veci proti obžalovanému O. A. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník z 13. februára 2015, sp. zn. 2T/140/2013 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. poriadku zrušuje napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému O. A., nar. XX. D. XXXX v Z., trvale bytom Z. H. S. XX/X

ukladá

podľa § 158 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j) Tr. zákona, § 38 ods. 3 Tr. zákona, s použitím § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona peňažný trest vo výmere 300,- (tristo) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený náhradný trest odňatia slobody na 2 (dva) mesiace.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného O. A. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že dňa 20.07.2013 v čase okolo 10.00 hod. viedol osobné motorové vozidlo evidenčného čísla Z. XXX V. po ulici Sovietskych hrdinov vo Svidníku, v smere z centra mesta cez kruhový objazd tak, že pri výjazde z kruhového objazdu, počas odbočovania doprava na Stropkovskú ulicu, pohybom jeho vozidla tesne popred koridor pohybu cyklistu S. G., jazdiaceho v tom čase po kruhovom objazde rovno, smerom do Mestiska na ulicu Sovietskych hrdinov do centra mesta, vytvoril pre cyklistu prekážku, ktorej sa nemohol vyhnúť a preto predným kolesom bicykla zachytil zadnú pravú časť vozidla, pričom mu riadenie na bicykli strhlo doprava, stratil rovnováhu a padol na ľavú stranu tela na cestu v kruhovom objazde, následkom čoho S. G. utrpel zlomeninu ľavej kľúčnej kosti, pohmoždenie a odreniny ľavého lakťa, ktoré zranenia si vyžiadali práceneschopnosť do 27.08.2013, pričom takýmto spôsobom riadenia motorového vozidla obžalovaný porušil § 4 ods. 1 písm. e), § 19 ods. 6, s poukazom na § 137 ods. 1, ods. 2 písm. i) Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za to mu podľa § 158 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j) Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní troch mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienčne odložil a súčasne podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu na jeden rok.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona uložil obžalovanému trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá po dobu dvanástich mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanému povinnosť, aby nahradil poškodenému L. S. G., nar. XX. O. XXXX vo Z., trvale bytom Z., W. XXX/X škodu v celkovej sume 563,50 eur.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, obžalovaný odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu aj odôvodnil. Z dôvodov odvolania vyplýva, že odvolanie smeruje proti výroku o vine, pričom odvolateľ v podstate namieta hodnotenie vykonaných dôkazov. Podľa jeho názoru prvostupňový súd nesprávne posúdil skutkový stav zistený v rámci súdneho konania, pri svojom hodnotení vychádzal zo znaleckého posudku č. 30/2013 vypracovaného znalcom z odboru dopravy L. N. C., ktorého podkladom boli neobjektívne a nesprávne stanovené technické parametre, pričom celé dokazovanie bolo zamerané na zistenie možnosti zabránenia dopravnej nehode a bol úplne opomenutý fakt, že obžalovaný sa s vozidlom nachádzal na hlavnej ceste a poškodený mu nedal prednosť v jazde. Nedaním prednosti v jazde poškodený nielen obmedzil ale aj ohrozil obžalovaného a ostatných účastníkov cestnej premávky. Prichádzajúc z vedľajšej cesty mal čakať nevyhnutný čas na bezpečný vstup na hlavnú cestu. Podľa odvolateľa bolo povinnosťou poškodeného počínať si tak, aby neprekážal v jazde rýchlejšie idúcim vozidlám a neobmedzoval plynulosť cestnej premávky. Odkazujúc na význam dopravných značiek "Daj prednosť v jazde" a „Stoj, daj prednosť v jazde“ odvolateľ poukazuje na to, že v kruhovom objazde sa nachádzal ako prvý, pričom ho poškodený mohol včas a riadne spozorovať, no napriek tomu nedal prednosť v jazde obžalovanému, hoci mu to prikazovalo dopravné značenie umiestnené pred vjazdom do kruhového objazdu. Tuto skutočnosť majú preukazovať fotografie č. 1 až 9 z preverky výpovede na mieste a výpoveď samotného obžalovaného. To, že sa vozidlo obžalovaného pohybovalo v kruhovom objazde skôr ako poškodený, mala potvrdzovať aj výpoveď poškodeného. Výpoveď svedka F. Z. považoval odvolateľ za výpoveď založenú len na domnienkach, nakoľko tento svedčil, že nevidel, ako auto zrazilo cyklistu, lebo mal zakrytý výhľad.

Odvolateľ vytýka okresnému súdu, že hoci poškodený nemohol zabrániť pádu na vozovku, nedaním prednosti v jazde a podcenením svojich schopností a možností spôsobil vznik tejto situácie. Oproti tomu obžalovaný dodržiaval predpisy a zo skutočnosti, že prípadne mohol konať nad rámec svojich povinností a zabrániť tak situácii, ktorá mala nastať, nemožno vyvodiť akúkoľvek, a vôbec nie jeho trestnoprávnu zodpovednosť.

Znaleckému posudku č. 30/2013 L. N. C. a doplnkom č. 1 a č. 2 vytýka, že pri hodnotení možných alternatív tento znalec vychádzal jednak z miesta zrážky určeného len poškodeným, ktorý toto miesto menil a jednak z rýchlosti vozidla a cyklistu, ktoré neboli ničím potvrdené a predstavovali len dohady odvíjajúce sa od miesta zrážky určeného cyklistom, pričom vzhľadom na opomenutie iných alternatív, ktoré by svedčili v prospech obžalovaného možno mať podľa odvolateľa pochybnosti o nezaujatosti vypracovania tohto znaleckého posudku. Odvolateľ dodal, že nebolo žiadnymi dôkazmi preukázané, že medzi motorovým vozidlom obžalovaného a cyklistom došlo k zrážke. Znalec pritom vo svojom ústnom vyjadrení konštatoval, že cyklista jednoznačne vošiel do križovatky ako prvý čo bolo v rozpore s alternatívami na strane 10 a strane 11 znaleckého posudku. Z dokumentácie spracovanej znalcom vôbec nevyplýva, že by tieto alternatívy nemali byť technicky možné. Osobitne odvolateľ zdôraznil, že v tomto znaleckom posudku absentovalo vypracovanie alternatív, v ktorej by vozidlo prechádzalo kruhovým objazdom tak, že cyklista vstúpil do križovatky, keď ho vozidlo míňalo alebo tesne za vozidlom. Všetky závery tohto znaleckého posudku sú podľa odvolateľa z procesného hľadiska nepoužiteľné.

Odvolateľ oproti tomu poukazuje na závery znalca z odboru dopravy L. O. S., ktorý vychádzal len z údajov zistených podľa zápisnice o preverke výpovede na mieste a skonštatoval, že poškodený mohol včas a riadne spozorovať vozidlo obžalovaného, vidieť ho, pohybovať sa po kruhovom objazde a tomuto nedal prednosť v jazde tak, ako mu to prikazuje dopravné značenie. Odvolateľ zdôraznil zistenie znalca, že cyklista omnoho neskôr vstúpil do kruhového objazdu, a to minimálne 8,75 sekúnd ako vozidlo

obžalovaného a do kruhového objazdu vchádzal, keď vozidlo obžalovaného bolo od neho vzdialené cca 11,1 metra.

Doposiaľ vykonané dôkazy odvolateľ v závere hodnotí tak, že k zrážke medzi motorovým vozidlom a cyklistom nedošlo, cyklista porušil svoju základnú povinnosť účastníka cestnej premávky a nedal prednosť v jazde vozidlu idúcemu po hlavnej ceste, čím ohrozil účastníkov cestnej premávky a aj seba. Nemožno tak uvažovať o úmyselnom konaní obžalovaného v skutku kladenému mu za vinu. Odvolateľ navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vo veci rozhodol sám tak, že ho spod obžaloby oslobodí, prípadne vec vráti súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie vzhľadom na potrebu zabezpečiť ďalšie dôkazy, najmä doplniť znalecké dokazovanie.

Prokurátor písomne navrhol podané odvolanie zamietnuť ako nedôvodné s vysvetlením, že okresný súd správne vyhodnotil vykonané dôkazy a na základe zisteného skutkového stavu uznal obžalovaného vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona.

Poškodený vo svojej písomnej reakcii na zdôvodnenie odvolania od uplatnenia svojho nároku na náhradu škody neustúpil a v podstate zdôraznil, že neporušil svoju povinnosť dať prednosť v jazde vozidlu obžalovaného, pričom svojou jazdou na bicykli nikoho neobmedzil ani neohrozil.

Nakoľko obžalovaný ako oprávnená osoba včas podal odvolanie proti výroku o vine, preskúmal krajský súd všetky výroky napadnutého rozsudku v súlade s § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné vo výroku o vine a výroku o náhrade škody, no je dôvodné vo výroku o treste.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd s uvedením obsahu jednotlivých vykonaných dôkazov považoval obhajobu obžalovaného za vyvrátenú predovšetkým výpoveďou poškodeného S. G., svedka F. Z. a závermi znalca L.. N. C..

S ohľadom na znalecký posudok L.. O. S., predložený obžalovaným až v konaní pred odvolacím súdom, dokazovanie vykonané v konaní pred súdom prvého stupňa odvolací súd doplnil na verejnom zasadnutí v takom rozsahu, ako je to v zmysle § 2 ods. 10 Tr. poriadku nevyhnutné, a tak v doterajšom konaní bolo postupované tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Okresný súd pri hodnotení vykonaných dôkazov potrebných pre rozhodnutie o vine postupoval v súlade s § 2 ods. 12 Tr. poriadku, pričom v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, ktoré konkrétne dôkazy boli v posudzovanej veci vykonané aj to, aké skutočnosti z jednotlivých vykonaných dôkazov vyplývali, na základe ktorých skutočností dospel k záverom prezentovaným vo výroku napadnutého rozsudku a prečo tvrdeniam obžalovaného o tom, že dopravnú nehodu nezavinil on neuveril. S ohľadom na odvolacie námietky krajský súd udáva:

K výhradám obžalovaného proti hodnoteniu dôkazov je nutné zdôrazniť, že proces dokazovania v trestnom konaní je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Ak teda súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku, tzn. že ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak k logicky odôvodneným úplným skutkovým zisteniam, nemôže odvolací súd napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž napadnutý rozsudok netrpí žiadnou chybou. Preto ani hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstávam obžalovaného, neznamená porušenie ustanovení, ktorých účelom je objasnenie veci či zabezpečenie práva na obhajobu.

Podľa zápisnice o ohliadke miesta nehody, pripojenej fotodokumentácie, ale aj výpovedí obžalovaného a poškodeného, k nehodovej udalosti došlo v meste Svidník na kruhovom objazde, z ktorého sú výjazdy smerom na obec Mestisko a na ulicu Stropkovskú.

Krajský súd nemá dôvod pochybovať o pravdivosti výpovede poškodeného S. G., ktorý potvrdil, že k jeho pádu na kruhovom objazde došlo tak, že keď sa po kruhovom objazde na bicykli pohyboval, tak z jeho ľavej strany prišlo vozidlo obžalovaného, ktoré prudko až s pískaním gúm odbočilo z kruhového objazdu smerom na ulicu Stropkovskú a poškodený S. G. nestihol zareagovať, stratil rovnováhu a padol na svoju ľavú stranu.

Je fakt, že dopravná nehoda bola dokumentovaná nielen v prípravnom konaní 20. júla 2013 záznamom z dopravnej nehody, zápisnicou o obhliadke miesta dopravnej nehody, plánikom a vyhotovenou fotodokumentáciou ale aj v konaní pred súdom 19. septembra 2014 zápisnicou o previerke výpovede na mieste s fotodokumentáciou. V obidvoch prípadoch bolo miesto pádu na vozovku poškodeného S. G. dostatočne ustálené tak, že sa nachádzalo na kruhovom objazde v strede výjazdu z neho na ulicu Stropkovskú tak, ako o tom svedčia fotografie č. 3 a č. 4 k zápisnici o obhliadke miesta dopravnej nehody a fotografie č. 11 a č. 12 k zápisnici o previerke výpovede na mieste. Preto okolnosť, že poškodený spočiatku nie úplne presne, pri previerke výpovede označil miesto, kde spadol však nemôže znamenať, že jeho výpovedi ako celku nemožno veriť, a že jeho reakcia nebola reakciou na kolíznú situáciu, ktorú vyvolal práve obžalovaný spôsobom jazdy.

Výpoveď svedka Z., ktorý videl pohyb poškodeného na bicykli i vozidla obžalovaného dávajúc im prednosť a čakajúc pred vjazdom do kruhového objazdu zo smeru z ulice Stropkovská v plnom rozsahu potvrdzuje, že cyklista sa pohyboval po kruhovom objazde a nedával žiadne znamenie o prípadnom úmysle meniť smer jazdy a keď bol cyklista približne v polovici výjazdu z kruhového objazdu na Stropkov, tak ho vozidlo obžalovaného predišlo a odbočilo smerom na ulicu Stropkovskú. Tento svedok potvrdil, že v dôsledku toho, že mal týmto vozidlom zakrytý výhľad, nemohol vidieť či a ako došlo medzi cyklistom a vozidlom obžalovaného ku kontaktu. Z jeho výpovede ale vyplýva, že keď mu vozidlo obžalovaného prestalo brániť vo výhľade tým, že pokračovalo v jazde na ulicu Stropkovskú, videl už poškodeného spadnutého na zemi. Z toho jasne vyplýva, že k pádu poškodeného došlo bezprostredne počas odbočovacieho manévru, ktorým obžalovaný s vozidlom z kruhového objazdu vychádzal z kruhového objazdu na túto ulicu. Rovnako je nepochybné, že v čase dopravnej nehody sa tak obžalovaný ako aj poškodený pohybovali po kruhovom objazde, teda po hlavnej ceste a poškodený sa na bicykli pohyboval za vozidlom obžalovaného.

Oporu vo vykonanom dokazovaní preto nemá záver znalca L.. O. S., že cyklista by dopravnej nehode zabránil, ak by pred vstupom na kruhový objazd dal prednosť v jazde vozidlu pohybujúcemu sa po kruhovom objazde, nakoľko v čase dopravnej nehody sa obaja títo účastníci cestnej premávky už pohybovali po hlavnej ceste.

V neposlednom rade samotný obžalovaný ani v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom vo svojej výpovedi neuvádzal, že by musel v dôsledku správania sa poškodeného na bicykli meniť smer či rýchlosť svojej jazdy po kruhovom objazde. Prezentoval, že na kruhový objazd prišiel zo smeru z Poľska, pohyboval sa po ňom a všimol si, že od smeru z Mestiska prichádza na kruhový objazd cyklista, pričom s vozidlom riadne pokračoval po kruhovom objazde a dávajúc svetelné znamenie odbočil smerom na Stropkov. Počas prejazdu kruhového objazdu žiadneho cyklistu pred sebou nevidel. Sám dodal, že cyklistu vnímal viac menej za sebou z pravej strany, nevedel však v akej vzdialenosti a sústredil sa na cestu pred sebou. Priznal, že na svoju pravú stranu vtedy nepozeral. Žiaden náraz nezaregistroval a pokračoval v jazde po ulici Stropkovská. Pokiaľ ide o povahu kolízie, okresný súd správne v súlade so skutkovými zisteniami upravil oproti obžalobe znenie skutku tak, že zohľadnil absenciu stôp svedčiacich o takom kontakte a výpoveď poškodeného S. G. tak, že došlo k situácii, kedy poškodený predným kolesom svojho bicykla zachytil zadnú pravú časť vozidla obžalovaného.

Okresný súd sa správne zamerlal na skúmanie možností cyklistu a obžalovaného zabrániť dopravnej nehode ako otázkou podstatnou pre rozhodnutie o vine. V tomto smere niet dôvodu pochybovať o záveroch znalca L.. N. C., že obžalovaný mohol zabrániť dopravnej nehode vtedy, ak by umožnil prejazd cyklistu popred koridor pohybu svojho vozidla, prípadne by zastavil pred miestom zrážky, teda v čase keď mohol rozpoznať cyklistu v kruhovom objazde a v tom okamihu by začal brzdiť. Cyklista by síce mohol zrážke s vozidlom zabrániť, ak by zastavil pred koridorom odbočujúceho vozidla obžalovaného. Nakoľko koridor cyklistu preťal obžalovaný svojim vozidlom tesne, vytvoril cyklistovi z technického hľadiska prekážku náhlu v takom rozsahu, že poškodený nemohol zabrániť pádu na

vozovku. Reakčný čas cyklistu bol dlhší ako čas, za ktorý by prešiel dráhu od vzniku ohrozenia do miesta zrážky. Poškodený teda nemohol na vzniknuté ohrozenie včas reagovať a odvrátiť dopravnú nehodu bezpečným zastavením.

Tento znalec vypracoval k podanému znaleckému posudku po previerke výpovede na mieste spolu dva dodatky a zaoberal sa aj možnosťou, že cyklista vstúpil do kruhového objazdu v čase, keď sa vodič nachádzal so svojim vozidlom v kruhovom objazde na približnej úrovni cyklistu a poukázal na to, že v takom prípade by bol vylúčený kontakt vozidla s bicyklom, lebo cyklista by sa nachádzal pri polohe vozidla v mieste zrážky cca 3,5 metra za vozidlom.

Aj znalec L.. O. S. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu potvrdil zásadné skutočnosti, a to že obžalovaný mohol vidieť poškodeného vstupujúceho na bicykli do kruhového objazdu, v čase zrážky sa tento cyklista nachádzal na hlavnej ceste, pričom obžalovaného nedonútil zmeniť smer svojej jazdy. Vozidlo obžalovaného ho tak muselo predísť a v danom prípade mohol obžalovaný zabrániť nehode, ak by sa po kruhovom objazde pohyboval bez odbočovania na ulicu Stropkovskú.

Vzhľadom na svedectvo poškodeného S. G., svedka F. Z. a výpoveď obžalovaného O. A. krajský súd nemal pochybnosti o pravdivosti výpovede znalca L.. N. C., ktorý konštatoval, že cyklista jednoznačne vošiel do križovatky teda do kruhového objazdu pred tým, ako sa k miestu jeho vstupu priblížilo vozidlo obžalovaného. Pritom dostatočne jasne sa znalec vyjadril aj k alternatíve, že by poškodený do kruhového objazdu vstupoval keď ho vozidlo míňalo alebo tesne za vozidlom. Tomuto nasvedčuje aj zistenie znalca L.. O. S., že cyklista vchádzal do kruhového objazdu, keď vozidlo obžalovaného bolo od neho vzdialené cca 11,1 metra. Krajský súd považuje za nepochybnú skutočnosť, že vozidlo sa po kruhovom objazde pohybovalo výrazne rýchlejšie ako bicykel. Už podľa výpovede obžalovaného s vozidlom tento vošiel do kruhového objazdu skôr ako poškodený a prešiel dlhšiu dráhu, pričom v mieste pádu poškodeného na vozovku sa už obaja nachádzali v podstate v rovnakom okamihu. Nemožno tak prisvedčiť odvolateľovi, že by závery znaleckého posudku L.. N. C. boli procesne nepoužiteľné.

Ani podľa názoru krajského súdu v danom prípade niet pochybností o tom, že zranenia, ktoré sú uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku utrpel poškodený S. G. v kritickú dobu v priamej príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného. Poškodený pritom ihneď a bezprostredne po tom, čo malo k vzniku poranení dôjsť na ošetrovanie išiel, čo potvrdzuje aj oboznámená lekárska správa, a tak výpočet i charakter zranení ako aj doba liečenia spojená s práceneschopnosťou do 27. augusta 2013 sú tak dostatočne preukázané.

Zo všetkých vykonaných dôkazov je nepochybné, že obaja účastníci, teda tak obžalovaný, ktorý riadil motorové vozidlo, ako aj poškodený S. G., ktorý jazdil na bicykli, sa pohybovali rovnakým smerom, teda po kruhovom objazde, z ktorého vodič odbočoval doprava, pričom obžalovaný s motorovým vozidlom premával pred poškodeným cyklistom idúcim rovno, odbočil z kruhového objazdu doprava smerom na ulicu Stropkovskú a spôsobom jazdy svojím motorovým vozidlom vyvolal kolíznú situáciu, v dôsledku ktorej poškodený z bicykla spadol a spôsobil si zistené zranenia. Poškodený nijako neobmedzil ani neohrozil obžalovaného ani ostatných účastníkov cestnej premávky ani pri vstupe ani pri pohybe v kruhovom objazde. Nie je dôvod pre záver, že by prekážal v jazde rýchlejšie idúcim vozidlám či inak obmedzoval plynulosť cestnej premávky.

Bol to teda obžalovaný O. A., ktorý mal pri odbočovaní rešpektovať ustanovenia § 19 zákona č. 8/2009 Z. z. a ďalšie súvisiace ustanovenia tohto zákona. Už všeobecné ustanovenia § 19 ods. 1 zákona o cestnej premávke ukladá vodičovi povinnosť pri odbočovaní neohroziť vodiča idúceho za ním a pri odbočovaní dbať na zvýšenú opatnosť. Túto povinnosť má vodič uloženú aj v § 4 ods. 1 písm. e) tohto zákona. Povinnosť neohroziť v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 písm. o) uvedeného zákona znamená, povinnosť vodiča počínať si tak, aby inému účastníkovi cestnej premávky nevzniklo nijaké nebezpečenstvo. Vzhľadom na konkrétnu situáciu, bol obžalovaný povinný rešpektovať ustanovenie § 19 ods. 6 uvedeného zákona, ktoré vodičovi odbočujúcemu vpravo priamo ukladá povinnosť dať prednosť cyklistovi idúcemu rovno. Podľa § 2 ods. 2 písm. b) zákona o cestnej premávke sa na účely tohto zákona povinnosťou dať prednosť rozumie povinnosť účastníka cestnej premávky počínať si tak, aby ten, kto má prednosť v jazde, nemusel zmeniť smer alebo rýchlosť jazdy. V danom prípade išlo o presne takúto situáciu, teda situáciu, keď cyklista jazdil rovno a obžalovaný namiesto toho, aby umožnil

cyklistovi prejazd, odbočoval vpravo, a tak cyklista, ktorý mal prednosť v jazde musel náhle zmeniť rýchlosť jazdy do tej miery, že spadol a spôsobil si zistené zranenia.

Podľa § 137 ods. 2 písm. i) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v znení platnom a účinnom k 20. júlu 2013 (v súčasnosti § 137 ods. 1, ods. 2 písm. h) tohto zákona) porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je nedanie prednosti v jazde. Porušenie povinností, ktoré prvostupňový súd vo výroku rozsudku konštatuje, teda ustanovenia § 19 ods. 6 zákona č. 8/2009 Z. z. je nepochybne porušením dôležitej povinnosti uloženej vodičovi zákonom, pretože ich porušenie spravidla vyvoláva reálne nebezpečenstvo vzniku dopravnej nehody a keďže v dôsledku takýchto porušení došlo k vzniku zranení poškodeného, ktoré sú ublížením na zdraví, správne prvostupňový súd konanie obžalovaného O. A. kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona spáchaný z nedbanlivosti. Z týchto dôvodov nie je odvolanie obžalovaného v časti smerujúcej proti výroku o vine dôvodné.

Hoci v podanom odvolaní odvolateľ neuviedol proti výroku o treste žiadne konkrétne výhrady, vzhľadom na rozsah prieskumnej povinnosti odvolací súd preskúmal aj tento výrok a zistil, že uložený trest je neprimerane prísny, nakoľko na dosiahnutie účelu trestu postačí už uloženie peňažného trestu.

Prvostupňový súd vychádzal pri rozhodovaní o treste, ako to uvádza v dôvodoch napadnutého rozsudku, z ustanovenia § 34 Tr. zákona. Prihliadal teda na okolnosti spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy, skúmal existenciu poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zákona a priťažujúcich okolností uvedených v § 37 Tr. zákona. Okresný súd poukázal na to, že obžalovaný je zamestnaný ako predavač, je ženatý, býva v spoločnej domácnosti s manželkou a maloletým dieťaťom, v mieste trvalého bydliska požíva dobrú povesť a jeho správanie sa na verejnosti je dobré. Nebol doposiaľ odsúdený, za posledný rok nebol prejednávaný v priestupkovom konaní a v evidenčnej karte vodiča nemá žiaden záznam. Preto prognózu možnosti nápravy páchatelia súd prvého stupňa považoval za zjavne pozitívnu. Dospel k záveru, že účel trestu bude zabezpečený podmieneným odkladom výkonu trestu tak, ako to vyplýva z napadnutého rozsudku. Spáchanie protiprávneho konania na úseku dopravy, pri ktorej došlo k spôsobeniu zranenia u poškodeného spolu s osobou obžalovaného a priaznivou prognózou nápravy páchatelia viedli okresný súd k uloženiu trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu dvanástich mesiacov.

Ani krajský súd tak, ako aj súd prvého stupňa, nezistil žiadnu z priťažujúcich okolností uvedených v § 37 Tr. zákona. Obžalovanému bola opodstatnene priznaná poľahčujúca okolnosť uvedená v § 36 písm. j) Tr. zákona, teda okolnosť, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. Okresný súd však nevyhodnotil všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie o treste spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Hoci uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu z nedbanlivosti, nesprávne a neopodstatnene odôvodnil výrok o treste úmyselným zavinením páchatelia. Toto pochybenie krajský súd napravil vlastným rozhodnutím o treste. Okrem toho je zrejmé, že obžalovaný, hoci je držiteľom vodičského oprávnenia na vedenie vozidiel kategórie „B“ od XX. M. XXXX, do spáchania predmetného prečinu nebol postihnutý za žiaden priestupok na úseku cestnej dopravy. To svedčí o výraznej disciplinovanosti obžalovaného v plnení vodičských povinností v cestnej premávke. Predmetným prečinom porušil pritom len jednu povinnosť vodiča a je teda výnimočným vybočením z jeho doterajšieho dlhodobého dodržiavania pravidiel cestnej premávky. Tieto skutočnosti vedu krajský súd k záveru, že účinnú ochranu spoločnosti možno u obžalovaného dosiahnuť už trestom nespojeným so zamedzením výkonu vodičských oprávnení. Nie je totiž výrazne pravdepodobné, že by obžalovaný v nasledujúcom období pokračoval v porušovaní pravidiel cestnej premávky. Skutočnosť, že v jeho doterajšom živote ide o prvé porušenie záujmov chránených trestným zákonom, ktorého sa nedopustil úmyselne ale z nedbanlivého prístupu k rešpektovaniu trestným zákonom chráneného záujmu štátu na ochrane cudzieho zdravia pri výkone vodičského oprávnenia, nevyžaduje aby jeho bezúhonný spôsob života bol zaistený hrozbou výkonu trestu odňatia slobody. Účinnejšie bude účel trestu zabezpečený samostatným peňažným trestom, ktorý vzhľadom na povahu prípadu a pomery obžalovaného krajský súd určil sumou tristo eur. Výške peňažného trestu zodpovedá dvojmesačný náhradný trest, pod hrozbou výkonu ktorého bude obžalovaný povinný tento peňažný trest včas zaplatiť.

Hoci odvolateľ výslovne neuvádzal žiadne konkrétne výhrady smerujúce priamo proti výroku o náhrade škody, je namieste konštatovať, že v tomto výroku krajský súd nezistil pochybenia, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného. Poškodený S. G. si nárok na náhradu škody uplatnil riadne a včas a dôvodnosť uplatneného nároku na náhradu bolestného. Prvostupňový súd správne v tomto smere

postupoval, keď obžalovanému uložil povinnosť uhradiť poškodenému z titulu bolestného škodu vo výške 563,50 eur.

Tieto dôvody viedli krajský súd k tomu, že na podklade odvolania obžalovaného O. A. zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku, sám mu uložil peňažný trest vo výmere tristo eur a ustanovil mu náhradný trest odňatia slobody vo výmere dva mesiace.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.